

S'INAUGURA AL MUSEU DELS SANTS D'OLOT L'EXPOSICIÓ “LA IRA”

“La ira. Els pecats capitals” és la segona mostra dins la sèrie **Sincronies** dedicada als pecats capitals i es podrà visitar fins al 29 d'octubre.

L'exposició combina les peces del fons del Museu dels Sants amb peces de la col·lecció d'art contemporani de la Fundació Vila Casas d'artistes com Santos Montes, Agustí Roqué o Isabel Rocamora.

Del 7 de juliol al 29 d'octubre es podrà visitar al Museu dels Sants d'Olot “La ira. Els pecats capitals”, la segona mostra de **la sèrie Sincronies** que el Museu i la Fundació Vila Casas organitzen i dediquen als pecats capitals.

En aquesta exposició, peces del fons del Museu dels Sants es combinen amb peces de la col·lecció d'art contemporani de la Fundació Vila Casas. Associacions que, per afinitat o per diferència, ens fan reflexionar sobre la ira i les seves diferents formes: tortures, guerra, submissió o vandalisme.

Sota el comissariat de Natàlia Chocarro, hi podem veure obres d'artistes contemporanis com Santos Montes, Chema Madoz, Agustí Roqué, Isabel Rocamora, Alisa Sibiraskaya, Mapi Rivera o Anna Malagrida que, confrontades amb les peces del fons del Museu dels Sants.

L'exposició s'anirà descobrint al llarg del recorregut de visita de l'exposició permanent del Museu dels Sants.

L'any 590 dC van ser formulats els set pecats capitals per ordre del papa Gregori I, qui considerà la supèrbia, la luxúria, la ira, l'enveja, la cobdícia, la mandra i la gola vicis que negaven el mandat de Déu. Les passions i els desitjos arrossegueu l'ésser humà a transitar per llocs inhòspits i desconeguts, una mena de viatge a l'inframón que se'ns revela temptador i temerari a parts iguals.

L'origen etimològic del pecat és prou revelador: el mot llatí 'pecco' –ensopegar, cometre un error– del qual deriva la paraula 'peccatum' –delicte, falta o acció culpable. Tanmateix, en el context de la present proposta curatorial dedicada a la ira –la segona entrega d'un conjunt de set on posem en diàleg les col·leccions del Museu dels Sants i de la Fundació Vila Casas–, prenem consciència de la permanència d'aquest terme, ja que les transgressions que es deriven de la ira són de les més temeràries. El mateix Dante situà la ira en el segon esgraó del purgatori i la definí com "l'amor que algú sent per la justícia i que, tanmateix, perverteix en desig de venjança i en ressentiment".

L'Església catòlica romana concedeix set virtuts que es corresponen a cadascun dels pecats capitals. A la ira li escau la paciència, un fet del tot coherent si tenim en compte que els pecats són debilitats que ens apropen a la mort, mentre que les virtuts són accions que ens defensen davant d'ella. Sincronies 2. La ira és, en definitiva, un trajecte on totes dues hi conviuen i on no sempre ens resulta senzill emplaçar-nos a un costat o un altre.

Natàlia Chocarro. Fundació Vila Casas.